

TOT OVER DE ZEE.

DOOR

M. VAN WALDRICHEM.

„Zoo! Dus je wilt je niet laten overtuigen!”

„Zoo! Dus je wilt je niet laten overtuigen!” sprak op scherpen, onaangename toon de heer Albert van Bergen, terwijl hij, voorovergebogen met de ellebogen op de puntige knieën en de geglaceerde vingertoppen van beide handen tegen elkander gedrukt, zijn tegenover hem zittenden broeder met zijn staalgrijze oogen uitvorschend aanzag. Het smalle gelaat, met stoppelig grijs haar en spitsen neus zag er stuursch uit, en hij geleck op dit oogenblik meer dan ooit op een nurkschen ouden vrijer, zooals men hem achter zijn rug wel eens noemde.

Alexander, zijn broeder, vormde met hem naar het uiterlijke, een sterk sprekend contrast. Kort, gezet, met een onverstoorbare uitdrukking van opgeruimdheid en welwillendheid op zijn gezicht, met de vriendelijke blauwe oogen en de grijsblonde bakkebaarden, waartusschen de gevulde onderkin de das bijna onzichtbaar maakte, zag hij er uit, of het geen licht werk was, hem uit zijn humeur te brengen.

„Van overtuigen kan hier geen sprake zijn, beste Albert,” antwoordde hij: „daartoe zou je voor je wantrouwen gronden moeten aanvoeren, en dat kun je niet.”

„Niet? En tel je dan de ervaring van een man van mijn jaren, voor niets?”